

VOJENSTVÍ DOMA A V CIZINĚ

Soutěž*)

rozepsaná italskou revuí „Rivista d'artiglieria e genio“ pro rok 1929. (6000 lir, plaketa stříbrná a bronzová). „Rivista d'artiglieria e genio“ vypisuje v lednovém čísle pro rok 1929 čtyři soutěže, u nichž o tři první mohou se ucházeti důstojníci královského vojska italského a jiných ozbrojených sil italských ve službě aktivní i neaktivní, zatím co čtvrtá soutěž jest vyhrazena pro důstojníky všech cizích armád.

Themata soutěží.

I. Soutěž pěchoty a jezdeckta.

1. Prapor pěchoty jako předvoj proudu pluku: úkoly, tvary, vývoj akce.
2. Organizace pozorovací služby v pěším pluku.
3. Použití plukovní čty pěchotních děl.
4. Hlídky pro blízký průzkum; úkoly a činnost jezdeckta cyklistů i jejich spolupráce.
5. Problém spojení u rychlého oddílu (corpo celere).¹⁾
6. Srovnání mezi organizací a zásadami italského rychlého oddílu (corpo celere) a obdobné francouzské vyšší jednotky.

II. Soutěž dělostřelectva.

1. Noční střelba dělostřelectva proti letadlům. Dnešní směry a příslušné prostředky.
2. Podpora pěchoty dělostřelectvem v bojích v terénu hustě porostlém a v lesích.
3. Doba a množství střeliva, kterých potřebují cizí dělostřelectva, která nás nejvíce zajímají, ke zničení pasivních překážek a našich baterií (nutno uvést konkrétní případy), doba a množství střeliva, jichž je třeba k neutralisaci středisek palby a baterií v obraně.

III. Soutěž ženijního vojska.

1. Provádění ničivých prací na ústupu.

*) Přeložil škpt. gšt. K. Vondráček.

¹⁾ Corpo celere jest vyšší jednotka sestávající z velitelství resp. štábu a dvou rychlých skupin; složení jedné skupiny: a) velitelství, b) pluk jezdeckta, c) pluk bersaglierů, d) přiměřená dotace dělostřelectva a ženijních útvarů; dále zálohy, složené z části jezdeckta, bersaglierů, pěchoty na autech, pancéřových aut, hrubého dělostřelectva, oddílů ženijních, kulometných, pancér. aut. letectva, služeb.

2. Horské lávky pro pěši a trény. Studium typu, který by bylo možno snadno složit, rozložit a naložit na soumary, o rozpětí 15—20 metrů.

3. Použití radiotelegrafie a radiotelefonie na bojišti. (Přezkoušení a rozbor charakteristických vlastností používaných přístrojů. Pravděpodobný jejich vývoj).

IV. Zvláštní soutěž pro důstojníky cizích armád.

(Všechna témata prvních tří soutěží.)

1. Pro každou soutěž jest určena odměna, pozůstávající ze stříbrné plakety, nesoucí starý znak časopisu, který soutěž vypisuje, a částky 1500 lir (celkem 6000 lir); mohou býti uděleny též některé bronzové plakety téhož ražení.

Podle rozhodnutí komise může býti udělena peněžitá odměna na každou soutěž nebo na žádnou, anebo může býti udělena z části nebo rozdělena mezi více soutěžících nebo použita vůbec nebo částečně ve prospěch jiných soutěží.

Rozhodnutí komise je nenařikatelné.

2. Soutěžící musí témata napsati v dobré italštině. Pro ad IV. uvedenou soutěž (pro důstojníky cizích armád) jsou připuštěny cizí jazyky známější v Itálii, totiž: francouzština, angličtina, španělština, němčina. Doporučuje se napsati práci na stroji.

3. Práce nesmí býti dosud nikde uveřejněna; k ní mohou býti přiloženy výkresy nebo jednoduché náčrtý atd., avšak dostatečně jasné.

4. Každá práce musí býti označena heslem a odeslána v uzavřené obálce (bez razítek a pečátek); mimoto se musí napsat heslo podél čtyř záhybů, které zalepují obálku. Do této obálky vsune se druhá obálka menšího rozměru, zavřená a popsaná podobně a obsahující heslo, jméno, příjmení a adresu autorovu. Na každé práci bude poznamenáno, ke které soutěži tato práce náleží. Zašle-li jeden autor více témat, musí býti každá práce opatřena zvláštními obálkami a hesly, jak bylo právě uvedeno.

5. Práce musí býti předloženy do 31. března 1929 redakci „Rivista di artiglieria e genio“, Řím, Via dagli Scipioni, 126.

6. Práce budou posouzeny komisí, v jejíž čele bude generální inspektor dělostřelectva nebo jeho zástupce a členové: plukovník dělostřelectva-redaktor „Rivista di artiglieria e genio“, plukovník ženista, určený generálním inspektorem ženijního vojska a plukovník pěchoty, určený předsedou komise.

7. Odměněné i neodměněné práce jsou majetkem „Rivista di artiglieria e genio“, která si ponechává právo práce uveřejniti nebo zničiti.

Podplukovník gšt. polské armády Jan Bigo:

Polské legie Josefa Pilsudského.*)

Počítaje s možností všeobecné evropské války a předvídaje, že jen za této války bude možno uplatniti zájmy Polska, pokud jde o uskutečnění jeho samostatnosti, počal maršálek Pilsudský již r. 1908 tvořit vojenské svazky, které by se v zájmu polské samostatnosti mohly zúčastniti brzké války. Vytvořil tedy na území bývalé Haliče, která tehdy patřila k Rakousku, svazky a družiny střelců, které v době šesti let připravily dokonalý kádr vojinů, poddůstojníků a důstojníků.

Při vypuknutí předvídané války nařídil maršálek Pilsudský mobilisaci střeleckých svazků a družin a 6. srpna 1914 vyrazí v čele 6 střeleckých praporů proti Rusku.

Legie, které brzo vzrostly na 6 pěších pluků, pluk jezdecký a pluk dělostřelectva, zúčastnily se r. 1914 a 1915 chrabrych bojů, za kterých se z jejich členů stali výborní vojáci. Podle rakouské a německé politiky byly rozděleny po brigádách na různé úseky východní fronty a potvrdily znovu tradice polského vojáka.

*) Pro „Vojenské rozhledy“ z polského jazyka přeložil plk. gšt. Emil Fiala.

První brigáda a první jezdecký pluk bojovaly s počátku v království polském u Korczyna, Dębłina, Krzywoplotů, později v západní Haliči, kde se pokryly slávou v proslulé krvavé bitvě u Łowczówek. Druhá brigáda bojovala chrabře v několika bitvách v Karpatech, jako u Molotkova, Rarancze, Ōkermesz, šifce slávu legií. V r. 1915 za celkové ofensivy k východu svedly legie těžké a vítězné boje u Konar, Tarlova a v Polesii.

Teprve na podzim 1916 sešly se všechny 3 brigády společně v zákopech ve Volyňsku na řece Stochodu a Styru.

Zároveň s boji, které legie nyní sváděly v zákopech s ruskými oddíly, nastaly jim nové boje s Rakouskem o udržení charakteru polských legií. I tyto boje řídil maršálek Pilsudský a když po dvou letech těžkých a chrabrých bojů vlády středních mocností nic nepodnikly, aby polskou věc upravily mezinárodním způsobem, podal maršálek Pilsudský po protestu svou demisi.

Obětovnost a chrabrost polského vojína, jakož i nepoddajné stanovisko maršálka Pilsudského, který stále a neohroženě pokládal samostatnost Polska za cíl své vojenské akce, měly však přece výsledek. Dne 5. listopadu 1916 byl vydán tak řečený listopadový akt, kterým bylo vytvořeno samostatné království polské a polská věc, po prvé od r. 1815, stává se věcí mezinárodní.

Prvního úspěchu v tomto směru bylo tehdy dosaženo. Legie zůstaly vytáženy z fronty a byly měněny na kádry budoucí polské armády.

Němci myslii, že za cenu prohlášení polské samostatnosti získají od Polska velké množství vojnů. Avšak maršálek Pilsudský se nespokojil prvním úspěchem své činnosti, t. j. problematickým prohlášením království polského, nýbrž žádal skutečnou nezávislost a usiloval o to, aby z rukou Němců byl také vzat veškerý vliv na tvoření se polskou armádou. To však vzbudilo zřejmý konflikt mezi politikou Němců a maršálkem Pilsudským, který proto pak vydal rozkaz, aby se Poláci zdržovali od vstupu do polských legií.

Tato hra mezi mocnými Němci, jejich diplomacií, jejich hlavním stanem a opuštěným, jen o srdce svých vojnů opřeným maršálkem Pilsudským musila ovšem vésti ke konečnému konfliktu. Zvláště od ruské revoluce se polská situace rázem vyjasnila. Nejohroženějšího, nejmocnějšího nepřítele již nebylo. Na bojišti zůstaly jen vlády středních mocností a s nimi nyní zahájil maršálek Pilsudský znovu boj. Toto druhé období války maršálka s uchvatiteli musilo se rychle skončit. Když Němci žádali na Polácích složení přísahy věrnosti a bratrství ve zbrani, aby připoutali k sobě branné síly Polska a učinili je závislé na sobě, odmítl to maršálek Pilsudský a s ním celé legie. Po tomto činu byly legie rozpuštěny. Část legionářů odešla za dráty koncentračních táborů v Szczypiornie a Benjaminowie, část zůstala včleněna do rakouské armády, maršálka Pilsudského Němci v červenci 1917 zatkli a odvezli do Magdeburku.

Tím však výsledky legionářské epopeje nekončí. Vliv, který měly legionářské činy za světové války, uplatnil se velmi vážně v dalším osudu Polska.

Mimo hodnoty čistě vojenské, které byly získány polským, své vlasti oddaným vojnem, měla práce legií ne menší výsledky politické. Je zásluhou maršálka Josefa Pilsudského a krve legionářů, která tak obětovně a štědrě zrosila polské lány, že došlo k politickým událostem neobyčejného dosahu. Otázka polská, která byla dosud pokládána za vnitřní otázku zúčastněných mocností, stala se otázkou mezinárodní. Po prvé po sto letech došlo zásluhou legií k právně-politickým skutkům, které oznamovaly světu nutnost existence nezávislého polského státu, ke skutkům, jež později již nebylo možno odvolati.

Nejdůležitějším však, nejreálnějším výsledkem, jaký se objevil jako výsledek práce maršálka J. Pilsudského a legií, bylo vzkříšení viry národa ve vlastní sílu, bylo vzbuzení mohutného morálního otřesu, který vytrhl národ z nedávné úplné nečinnosti a zavedl ho na cestu skutečného, hlubokého osvobození.

Nová organizace jezdeckta v Polsku.

Jezdeckto v Polsku bylo dosud organisováno v 10 jezdeckých brigádách, z nichž každá měla 3 jezdecké pluky, tedy celkem 30 jezdeckých pluků. Mimo to bylo ještě 10 pluků jízdních střelců — každé vojenské doplňovací velitelství stá- vĕlo jeden takový pluk — které sloužily k tomu, aby dodávaly každé pěší divisi po jedné divisní eskadroně.

Podle nové organizace jezdeckta je organisován jízdní pluk střelců právě tak, jako ostatní jezdecké pluky a jsou s nimi sloučeny v jezdecké divise nebo samostatné brigády. Nová organizace předvídá 4 jezdecké divise a 5 samostatných jezdeckých brigád. Každá jezdecká divise má 3 jezdecké brigády o 2 plucích; každá samostatná jezdecká brigáda má 3 jezd. pluky, vyjma 5. samostatnou jezd. brig., která má 4 jezd. pluky. Každá jezd. divise má mimo to 2 oddíly jízdního dělostřelectva, každý oddíl o 3 bateriích; samostatné jezd. brigády mají jeden oddíl o 3 bateriích.

Organizace jezdeckta v Rumunsku.

Jezdeckto v Rumunsku je značně silné vzhledem k jeho nejbližšímu nepříteli — Rusku a výhodným podmínkám na tomto bojišti pro jezdeckto. Do ne- dávné doby se dělilo jezdeckto v Rumunsku na strategické a divisní jezdeckto, což bylo nyní zrušeno.

Jezdeckto se skládá: z 12 jezd. pluků Rosiorů a 1 jezd. pluku král. eskorty; každý pluk má 4 eskadrony se 4 rychlopalnými puškami a 1 kulometnou eska- dronou s 8 těžkými kulomety.

Mimo to má 8 jezd. pluků Calarasů, každý pluk o 6 jezdeckých a 1 kulometné eskadroně.

Pluky Rosiorů mají plný početní stav, kdežto pluky Calarasů mají v míru jen polovinu početního stavu. Vojíní slouží asi tak, jako kdysi kozáci v ruské armádě podle jakéhosi miličního systému a přicházejí na cvičení nebo za mobi- lisace s vlastním koněm a postrojem.

Od každého pluku Calarasů jsou 2 eskadrony určeny jako divisní jezdeckto.

Z vyšších jednotek jsou 3 jezdecké divise. Každá z nich má 3 jezd. brigády, 6 jezd. pluků a 1 jízdní děl. oddíl a jednu cyklistickou rotu.

Projektováno je přidělení automobilů nově postaveným kulometným eska- dronám a zřízení jedné samostatné brigády o 3 plucích bez jakýchkoli jednotek.

Předpis pro jezdeckto ruské armády.

Bojový výcvik jezdeckta (část I) v tisku (dnem 1. července 1928).
Obsah:

Výcvik na koni: Všeobecná pravidla, jízda jednotlivce, jízda v oddělení, gymnastika na koni, voltizování (metání), použití šavle, střelba s koně.

Výcvik pěši: Formální výcvik, použití zbraně. Přílohy: Jízda na kozác- kém sedle, bojový výcvik prostého vojína jezdce, popis jezdeckého postroje, předpis o zapřahování a vypřahování kulometných kár a jízda s nimi, bojový výcvik šarží. Zvláštní návod k zacházení s kopím, když se sesedne k pěšímu boji.

Skupinová taktika jezdeckta (pro ruskou armádu). Návrh 1. stati II. části „Bojového výcviku jezdeckta“. Byl vydán trupám k vyzkoušení. Podle tohoto předpisu dána veliká samostatnost nižším velitelům. Místo dří- vějších jezdeckých atak v sevřeném a rozvinutém tvaru provádí se nyní útok v jednotlivých skupinách koncentricky na jednotný cíl. Skupiny v pluku tvoří půlpluk (korouhve) neb eskadrony; v eskadronách tvoří skupiny čty. Neexi- stuje nějaké schema k tvorbě skupin. Všeobecně, zejména v prorvaném a po- krytém terénu, řeší tvorbě skupin velitel samostatně, zcela podle bojové si- tuace: na koni nebo pěšky. Jen v otevřeném, přehledném terénu, v rovině určuje skupiny na př. vel. pluku.

Branná příprava ve Švédsku.

Zárodkem branné přípravy ve Švédsku stala se t. zv. „Dobrovolnická domobrana“ (frivilliga landstorm), schválená švédským parlamentem v roce 1885 jakožto jedna ze složek obrany státu. Jejím úkolem bylo s počátku vypomáhat vlastní vojenské domobraně, tvořící zálohu vojska a odtud dostala též svůj název.

Po řadu let instituce domobran byly vlastně jen projektem, který měl být uveden v život teprve v čas potřeby. Ve skutečnosti byl založen první spolek této organizace v roce 1904 v Štokholmu (landstorm foerening), který začal též prováděti pravidelná cvičení. Od této doby počet spolků domobran stálé vzrůstal. V roce 1912 bylo ve Švédsku již 22 takových spolků, jejichž hlavou stala se „Ústřední jednotka dobrovolnických spolků domobran ve Švédsku“ (Sveriges landstorms foereningarnas centralfoerbund). V roce 1914 byla „Jednotou“ usku-tečněna první praktická zkouška mobilisace s úkolem ochrany hranic a vojenských objektů.

Jako spojovací orgány mezi spolky a ústřední jednotou byly založeny t. zv. „Landstorms foerbundy“, kterých v roce 1927 bylo ve Švédsku 27, zatím co spolků bylo již 150. Během svého vývoje se spolky ještě více přiblížily k vlastní armádě, při cvičeních byla jim armádou poskytována výzbroj a jiný voj. materiál, propůjčovány střelnice a poskytování voj. instruktoři.

Cvičení záležela hlavně v zacházení se zbraní (puškou, pistolí a kulomety), ve střelbě, v jízdě na koni a v protiplynové obraně.

V roce 1915 byly založeny „Oddíly mládeže“ (Ungdomsavdelningar), kterých je dnes již 30. Projevuje se snaha, aby takový oddíl existoval v každém místě, kde je občanská škola. Do „Oddílů mládeže“ jsou přijímáni hoši 12—16let. V 20. roce věku (před odvodem) je vyčerpán celý program výcviku a členové vystupují automaticky z oddílu. Výcvik a školení má tyto fáze: škola nováčků, škola vojína, škola mladších poddůstojníků a škola starších poddůstojníků. Škola nováčků trvá 2 léta, ostatní po 1 roku. (Během všech let 300 hodin praktických a 60 hod. teoretických.) Po ukončení školy nižších poddůstojníků dostává absolvent titul instruktora a po ukončení školy starších poddůstojníků titul četaře event. velitele čety. Jeví se snaha, aby členové oddílu po splnění vojenské služby vstupovali do dobrovolnické domobran, jejíž význam se stal tím větší, když v roce 1925 vlastní armáda byla značně zredukována. V této době byl též rozšířen úkol domobran, který se zásadně vztahuje k třem věcem: 1. k ochraně hranic a pobřeží, 2. k službě strážní a 3. k obraně protiletecké.

Úkol ochrany hranic je nejvážnější, již z toho důvodu, že armáda, jak bylo řečeno, byla zmenšena, takže na ochranu značně dlouhých hranic a pobřeží nestačí. Domobraně je přikládána velká důležitost, zejména za mobilisace, koncentrace a na počátku války, kdy ochrana hranic nebude ještě zcela zorganizována.

Službu strážní má konati domobrana v době války, střežíc důležité vojenské objekty, komunikace atd. V té věci má již švédská domobrana zkušenosti z poslední války.

Protiletecká obrana domobran se týká především obrany pozemní a hlavně leteckého pozorování. Za tím účelem mají být zřizovány zvláštní stanice (t. zv. luftbevakungstationer), opatřené telefony a pozorovatelnami a obsluhované domobranou.

Podle vzoru finských ženských oddílů (skytskar) byl založen ve Švédsku v r. 1924 ženský oddíl domobran v Štokholmu. Ke konci roku 1927 existovalo již 30 takových oddílů v různých místech Švédska a během letošního roku vzniklo dalších 10. Úkolem ženských oddílů je zaopatřování finančních prostředků pro domobranu. Za tím účelem pořádají ženské oddíly různé slavnosti, sbírky, loterie atd. Členky jsou vychovávány v službě ošetrovatelské a v různých pomocných službách pro potřeby vojenské.